

OPINA

națională

Revistă săptămânală de informație, opinie și idei de larg interes național
editată de FUNDATIA "ROMÂNIA DE MÂINE"

Scoala națională la răscruce Necesitatea unei dezbateri publice

Prof.univ.dr. Aurelian BONDREA

Într-un sistem democratic, orice problemă de interes social larg, cu consecințe asupra generațiilor viitoare nu poate fi soluționată optim decât ca urmare a consultării căt mai multor păreri, necesitatea unei dezbateri publice fiind, astfel, de la sine înțeleasă. Însă, în mod firesc, dezbaterea analitică, schimbul de opinii în jurul preconizatorilor măsuri privind transformarea școlilor normale (licei pedagogice) în colegii universitare de institutori nu pot ajunge la concluzii relevante, la variante de soluții practice optime, dacă nu iau în seamă, simultan, prevederile Ordinului nr. 3642 al Ministerului Educației Naționale, ca și experiența de până acum a unor Colegi Universitare Pedagogice.

În ceea ce o privește, Fundația cultural-sătmăreană și de invățământ „ROMÂNIA DE MÂINE”, a avut inițiativa creării unor asemenea

colegii, pentru prima dată în România în cadrul Universității „Spiru Haret”, încă din anul 1991, obținând rezultate bune, dar întâmpinând și anumite dificultăți, obiective și subiective, asupra cărora ne vom opri într-un articol viitor.

Fiind de la sine înțeleasă necesitatea dezbaterei privind rolul școlii, reforma acesteia în general, în mod concret, la modul de pregătire a unui segment important al corpului profesoral – educatorii și invățători, cei care sunt primii care pun carteia și învățătura la înțemâna copiilor și tineretului -, se cuvine a sublinia de la bun început că diversitatea opiniilor și argumentelor este un prim semnal că subiectul este de larg interes. Iată de ce schimbul de păreri, **luarea în considerare a acestora, evaluarea lor obiectivă**, pornind de la argumente, de la principii, dar și de la practică, de la experiență și tradiție,

rezintă calea optimă, cu adevărat democratică, aptă să conducă la decizii coerente, ale căror urmări – fiind vorba despre școală, despre „formarea formatorilor” – se resimt în timp, se răsfrâng asupra generațiilor, începând chiar cu primii ani ai școlii.

De fapt, modul cum se formează copiii în școală primară, indiferent dacă este vorba despre mediul rural sau urban, influențează evoluția acestora pe parcursul tuturor ciclurilor de învățământ.

Nu începe îndoială că în prezent și în viitor, interesul național major al invățământului este de a asigura tuturor celor de pe bâncile școlii, fără nici un fel de discriminări, un nivel de instruire și de cultură care să satisfacă tot mai deplin aspirațiile sociale și individuale, să înlesnească descoperirea și promovarea valorilor aflate, potențial, în orice mediu și în orice comunitate locală.

(Continuare în pag. 6)

Institutul de Sociologie
și Opinie Publică (I.S.O.P.)
din cadrul

Fundației „România de Mâine”
organizează un

SONDAJ DE OPINIE PRIVIND REFORMA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI RÖMÂNESC

Sunt invitați să răspundă directori
de școli generale și licee

Pagina 5

1 Junie
Ziua Internațională a Copilului

Aniversări

- Acad. Anghel N. Rugină
- Acad. Radu P. Voinea
- Acad. Eugen Simion

Pagina 8

ISTORIE ȘI POLITICĂ

Ioan SCURTU

În perioadele de „trecere” de la un regim politic la altul se discuta mult despre raportul dintre istorie și politică, scopul – cel mai adesea nedeclarat – fiind de a contesta pe cei înălțăriți de la putere și a legitima pe cei care au preluat conducerea statului. Istoria scrisă în vechiul regim este prezentată ca falsă, nouă putere pretinzând, mai mult sau mai puțin deschis, „rescrierea” istoriei, căutându-și condeieri dispuși să imprime o „nouă direcție” în acest domeniu. Se creează, pentru un timp, o stare de confuzie, cetățenii ne mai stând ce se crează și să înțeleagă din istorie.

Referindu-se la istorie și predarea istoriei, „Recomandarea” 1283 adoptată la 22 ianuarie 1996 de Adunarea Parlamentară a Consiliului European preciza: „Cunoașterea istoriei este importantă pentru societatea civilă. Fără acesta individual este mai vulnerabil la manipularea politică sau de orice fel”.

În România, după 1989, s-a declanșat o adevarată ofensivă împotriva istoriei și a istoricilor. În ianuarie 1990 s-a formulat chiar propunerea că istoria românilor să fie

scoasă din invățământ, deoarece era „complet falsificată, ceașistă, comunistică”. Istoricii au fost „pusi la zid”, de către cei care cunoșteau istoria doar de la cursurile de invățământ politic, sau de unii istorici fără opera, care pretineau că ceea ce s-a scris nu avea nici o valoare, și că trebuie „s-o luăm de la zero”. Nici români, în ansamblul lor, nu au fost crătați, pentru că sunt preocupăți și citesc cărți de istorie națională. Într-o carte apărută în 1997, consacrată istoriei și mitului în conștiința românească, se apreciază: „Cert este că românii se lasă ușor subjugăți de istorie, mai bine zis de mitologii construite de istorie”. Aceasta ar fi – după opiniia autorului – o mare carență, deoarece „Marile decizii pe care trebuie să le ia societatea românească reprezintă o ruptură față de trecut, față de oricare trecut. Sfida modernitatea și integrarea europeană nu mai pot fi raportate la o mitologie cu acente tradiționaliste. Nota dominantă a imaginariului istoric românesc rămâne însă autohtonistă și autoritară. În timp ce lumea spre care ne îndreptăm este structurată în jurul valorilor democratice europene”.

(Continuare în pag. 6)

**Admiterea la
Universitatea „Spiru Haret”**

Facultatea de
Limbi și Literaturi Străine
prezentată de
prof.univ.dr. Teodora Cristea

Pagina 4

Idei în actualitate

Acad. N.N. Constantinescu:
Identitatea națională în procesul
integrării și globalizării

Pagina 3

5 iunie ZIUA GEOGRAFIEI

Săditi măcar un pom în această zi !

Cu prilejul „Zilei Geografiei”, care se sărbătorește la 5 iunie, Societatea de Geografie din România a difuzat, recent, un mesaj al președintelui Societății, prof.univ.dr.doc. Grigore Posea. În mesajul adresat Filialelor Societății și profesorilor din țară, se spune printre altele:

„Noul statut al Societății noastre, aprobat de Adunarea generală a delegaților la 11 aprilie 1998 (Ploiești), stipulează că anual, la data de 5 iunie, să se sărbătorescă „Ziua Geografiei”.

De ce a fost aleasă această zi?

• Pentru a coincide cu „Ziua mediului”.

• Pentru a populariza în masa de elevi, dar și a tuturor concețienilor, în primul rând a cadrelor didactice, a părinților și a societății civile, adevărul că știința de bază care se ocupă cu studiul mediului, în care trăiește Omul, este geografia, prin toate disciplinele sale și în mod sintezat prin geografia mediului.

• Pentru că principiul „dezvoltării durabile”, proclamat în „Declarația de la Rio” (1992), nu se poate aplica în practică fără ca omenirea să-și cunoască și înțeleagă planeta sa, Terra, și propriul mediu de viață regional și local. Acest principiu din Declarație (semnată și de România), prevede „dreptul la dezvoltare ... încât să satisfacă echitabil, atât nevoile privind dezvoltarea, dar și mediul înconjurător al generațiilor viitoare”. În prezent, raportul dezvoltare-mediu cunoaște o dublă criză: a mediului și a dezvoltării, cu dificultăți mari de reconciliere dacă nu se va profunda științific și educațional atât dezvoltarea economică, cât și cunoașterea mediului.

• Pentru a face ca societatea în întregul său, și mai ales clasa politică și administrația publică, să înțeleagă, atât primejdia care ne pândește prin dereglerarea funcționării echilibrate a mediului, cu dezastrele și catastrofele la care dă naștere, dar să înțeleagă și necesitatea aprofundării studiului său în școală de toate tipurile și nivelurile, deoarece numai astfel vom conștientiza necesitatea unor măsuri de protecție, conservare și îmbunătățire a propriului nostru mediu de viață.

• Pentru a atrage atenția Ministerului Educației Naționale să respecte și să aplice articolul 72 din Legea nr. 137 privind protecția mediului (1995), în care se specifică: „Ministerul Învățământului asigură adaptarea planurilor și programelor de învățământ, la toate nivelurile, în scopul insușirii noțiunilor și principiilor de ecologie și protecția mediului, prin conștientizarea, instruirea și formarea în acest domeniu”.

• Pentru a implica, o dată cu reforma învățământului, oaprofundare a mediului geografic în școală, îndeosebi în liceu, când elevul este cel mai apt de a înțelege științific diversitatea combinației factorilor și parametrilor de mediu și se atașează cu pasiune luptei pentru problematica mediului nostru de viață.

• Pentru a schimba optica Ministerului Educației Naționale în ceea ce privește locul și rolul geografiei în școala românească, deoarece geografia, știință a Terrei, este prima știință a naturii și nu o știință socială, așa cum o cataloghează unii „experti” ai Ministerului Educației Naționale, în acel plan de învățământ ce se intenționează a fi introdus experimental în 1998-1999 (informație din cotidianul **Adevărul**, la 11 aprilie 1998, apărut chiar în ziua în care, la Ploiești, cei 138 de delegați la Conferința națională de geografie au protestat argumentat și vehement împotriva acestui fapt).

În scopul sărbătoririi pentru întâia dată a „Zilei Geografiei”, 5 iunie 1998, președintele societății propune profesorilor o serie de acțiuni adecvate. Reținem dintre acestea:

• Citiți acest mesaj elevilor și colegilor • Efectuați o mică aplicare de teren • Vizionați împreună cu elevii un film documentar sau diapoziitive • Asociați-vă, pentru această sărbătoare, cu agențiile de mediu. Săditi, împreună cu elevii, măcar un pom în această zi. Observați-l și anume cum crește și dă viață locului respectiv.

Medicul veterinar în apărarea mediului înconjurător

O strategie națională, dar și o necesară conduită de infăptuire a opțiunilor ei. • Nevoia de completare și perfecționare a cadrului juridic. • Rezolvarea economică și ecologică a protecției - o problemă a întregii societăți. • Un management adecvat pentru un „mediu sălbatic și curat”.

Lată exprimată sintetic aria tematică a dezbaterilor organizate de Facultatea de Medicină Veterinară a Universității „Spiru Haret” cu prilejul unci recente mese rotunde. Tendința de degradare severă a mediului înconjurător, nevoia de schimbare a modului de abordare a complicatelor probleme pe care le implică existența unui sistem real, eficient de protecție, precum și deschiderea rolului medicului veterinar în aplicarea unor măsuri de anvergură națională reprezentă nu doar una din marile provocări ale acestor perioade de tranziție, din preocupările specialiștilor, ci și una din îngrijorările întregii populații, poluarea mediului având un nefast impact social. Aceste aspecte au constituit și substanța unor studii și investigații efectuate de cadrele didactice împreună cu studenții Facultății de Medicină Veterinară, unde activitatea de cercetare științifică se integrează organic, pe baza programelor de învățământ, în procesul de pregătire a viitorilor specialiști.

Cu acest prilej au fost puși în evidență factorii cu grad mai mare de poluare și, pe baza unei monitorizări efectuate în sase

județe ale țării, a fost definită și frecvența acestora în funcție de caracteristicile geografice respective, așa cum preciza conf. univ. I.CUREAU. Managementul combatării poluării, precum și al căilor de reducere a costului ecologic au fost invocate pe larg în intervenția prof. dr. V.V.POPOVICI, care a remarcat că reglementările actuale normative sunt importante, dar cadrul juridic singur nu va duce în mod automat la contracararea efectelor nocive ale poluării. Din această perspectivă, Ministerul mediului ar trebui să se implice mai mult nu numai în asigurarea aplicării acestor reglementări, ci

regimul îngrășămintelor organice n-ar trebui să impiedice aplicarea acelor reglementări benefice, care nu pot fi tratate ca ceva facultativ-firma prof. dr. H.RĂDUCĂNEȘCU.

Un imperativ ce nu mai poate fi ignorat, subliniat în amplu referat prezentat de prof. dr. Valer TEUȘDEA vizează realitatea că rezolvarea economică și ecologică a problemei managementului mediului înconjurător trebuie să devină o preocupare a întregii societăți, nu doar a crescătorilor de animale, prin subvenții și prin respectarea legislației în vigoare, de către fiecare cetățean. Este acesta un mesaj pentru ca societatea în ansamblu său să se implice, prin cele mai diferite căi, în păstrarea stării de sănătate a mediului. Dar există o stare înjerială chiar în rândul crescătorilor de animale, în sensul că aceștia refuză să folosească îngrășămintele organice cu toate că ele sunt oferite gratuit. Disconfortul pe care-l poate crea poluarea factorilor de origine animală reprezintă o problemă de importanță națională. și ca ea principală de contracarare a efectelor nocive ale acestui gen de poluare, s-a remarcat în intervențiile de la masa rotundă, constă în crearea unor ferme mari, așa cum s-a întâmplat în țările dezvoltate din Europa de Vest și în America de Nord. Dar în lumea specialiștilor este cunoscut efectul poluant al reziduurilor animalelor și în aceste ferme, fiind pus în evidență și cu prilejul acestor dezbateri raportul direct dintr-o calitatea managementului și importanța pe care o acordă societatea protecției mediului înconjurător. În România, remarcă prof. dr. Valer Teușdea, cadrul juridic este ambiguu, iar lipsa unor acte normative la nivelul standardelor internaționale, a căror practice în țările membre ale UE vor face mai anevoieasă integrarea în structurile europene. S-a apreciat, din acest punct de vedere, ca fiind o eroare faptul că în Legea nr. 137/1995 nu este stabilit decât regimul îngrășămintelor chimice și al pesticidelor, nu și cel al îngrășămintelor organice, de parță acestor nu ar putea fi la fel de poluant în condițiile unui management inadecvat. Eroarea legislativă este accentuată și de faptul că la capitolul „atribuiri și răspunderi” Ministerul Agriculturii și Alimentației lipsește cea desăvârșire. S-a pus întrabăre, deloc retorică: cum se poate realiza o protecție eficientă a mediului înconjurător fără implicarea unui minister în a cărei responsabilitate intră o activitate cu potential poluant ridicat? O dată cu creșterea gradului de poluare care pună în pericol existența vieții pe pământ, se cer ridicate și la noi exigențele față de agricultură, fiind obligată, prin acte normative, să-și „curje” activitatea, propria ogradă. Din nerăbdare, și Legea nr. 107/1996, a apelor este la fel de săracă în reglementări privind reziduurile de origine animalieră.

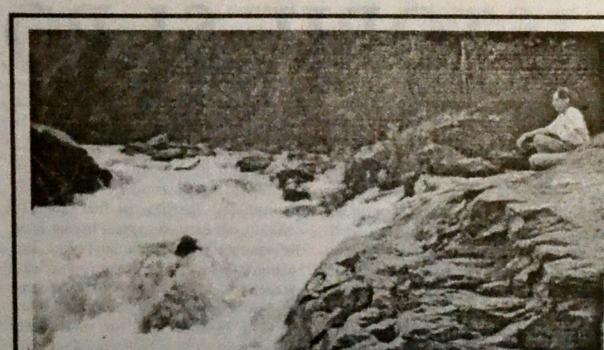
În concluzia dezbaterilor s-a reamintit adevărul după care orice societate, chiar dacă se află în tranziția la economia de piață, și poate cu atât mai mult, proces ce este acum la noi în plină desfășurare, are nu numai dreptul să aspire la o nouă calitate a vieții, dar și obligația de a contribui efectiv la asigurarea suportului acestor noi calități, care este conferit de ceea ce poate însemna un „mediu sălbatic și curat”.

Masă rotundă la Facultatea de Medicină Veterinară

și în găsirea căilor de valorificare, de reciclare a unor surse poluante. Este momentul ca, printr-o cooperare benefică cu cercetarea, să se treacă efectiv la asigurarea valorificării stațiilor de biogaz, asigurându-se funcționarea normală a stațiilor de epurare a apelor care, de fapt, lipsesc din ferme noi.

Există o strategie națională de protecție a mediului înconjurător, dar conduită în aplicarea prevederilor ci se pare că nu s-a structurat încă. Acțiunile de supraveghere a mediului înconjurător analiză solului, a potabilității apelor, analiza apelor reziduale din fermele de păsări, a celor din bazinile piscicole, lacuri, care se efectuează trimestrial, semestrial nu întotdeauna sunt finalizează. Din dezbateri a reieșit că aceste constatări prea adesori rămân nevalorificate, intervenind o perioadă prea lungă între momentul investigației și cel al demersului efectiv. Este necesară, de bună seamă, existența unei strategii naționale, în domeniul protecției mediului înconjurător, dar vitală, esențială rămâne conduită adoptată în aplicarea opțiunilor și prevederilor acestora, în supravegherea stării de sănătate a efectivelor de animale, în efectuarea unui control sistematic asupra reziduurilor la animale, protecția acestora, a furajelor și a apelor. În acest context, rolul medicului veterinar este doceșit de important și complex, el nefind doar unul constativ, ci și unul de realizare a tratamentului profilactic.

În poftida existenței unei strategii, a unor reglementări, în dezbateri, s-a remarcat subliniată nevoie de completare, de perfecționare a cadrului juridic, fiind dezvăluite unele ambiguități ale Legii nr. 137/1995 privind protecția mediului și a Legii nr. 107/1996, a apelor. Absența unor norme tehnice adecvate care să stabilisească

Înălțarea României
(G.M. Adoc)

Identitatea națională în procesul integrării și globalizării

Acad. N.N. CONSTANTINESCU

(Continuare din nr. trecut)

Contradicții ce nu pot fi omise

Pe acest fundal general, se desprind cel puțin câteva contradicții majore:

a) În timp ce în economiile naționale, îndeosebi ale țărilor mai slabe, se impune o politică de descentralizare, care le slăbește forțele, pe plan internațional și, cu atât mai mult, mondial, marile decizii se adoptă mai mult sau mai puțin centralizat (rolul FMI și al Băncii Mondiale fiind dintre cele mai însemnante), iar companiile transnaționale își impun pe această cale interesele și își întăresc pozițiile.

b) În timp ce se vorbește continuu despre libertate, despre drepturile oamenilor și ale națiunilor, independență și suveranitatea statelor naționale – și o dată cu ele cele ale cetățenilor lor – sunt tot mai mult îngrădite și se tind spre suprimarea lor în favoarea organismelor transnaționale și a celor care stau în spatele lor.

c) Organismele transnaționale și supranaționale – ca FMI și Banca Mondială, în loc să coopereze construcțiv, dau, practic, dispoziții care, nu o dată, le depășesc chiar statutul. Astfel, „Articles of Agreement of the International Monetary Fund”, așa cum arată acest document la 28 iunie 1990, precizează că între scopurile FMI, prevăzute în art. 1, la punctul 2, se află: „Să faciliteze expansiunea echilibrată a comerțului internațional și să contribuie astfel la promovarea și menținerea utilizării forțelor de muncă și a venitului real, ca și la dezvoltarea resurselor productive ale tuturor membrilor, ca obiective primare de politică economică”. Or, FMI pune acum condiții care contravin acestui statut. Iar țările astfel subordonate sunt, apoi, constrânse prin amenințări și presiuni de tot felul să le „accepte” și să le semneze ca „liber consimpte”. În același timp, nici FMI și nici Banca Mondială nu-și iau nici un fel de angajamente că respectivele „condiții” sau „consimpte” ori „afaturi” vor aduce rezultate pozitive, iar nu pagube în economiile naționale și societății

tatoare de animale și carne, de exemplu, România a devenit o țară importatoare de carne, întrucât efectivele de animale, în primul rând vaci, porci și păsări au fost decimate și nu mai acoperă nici consumul intern.

d) În aceste condiții, în timp ce în interiorul țărilor se observă, la acest sfârșit de secol și de mileniu, o luptă pentru dezvoltarea democratică, pe plan internațional, sub pretextul interdependențelor și al globalismului, se dezvoltă mai ales sub impulsul companiilor petroliere și al acelora de armament, fenomene de totalitarism și de dictat. De altfel, la ONU însuși, rolul practic al Adunării Generale în problemele recente s-a diminuat mult.

e) În timp ce se declară că se luptă contra corupției și crimelor economice organizate, se constată că în numeroase țări ele sunt impulsionate de companiile transnaționale și de organismele prin care ele își pot impune interesele, iar numeroși politicieni locali ajung să nu mai fie loiali față de țara lor naținală, față de propriile lor popoare.

Problema care se pune, aşadar, este aceea de a promova forme democratice de colaborare și cooperare economică internațională și de a realiza prin ONU și legislația

nățională o îngrădire a puterilor monopolurilor internaționale și naționale. Cu acest prilej va trebui să ținem seama că, de exemplu, în fața noastră, monopolurile private nu sunt mai bune decât cele de stat, cărora le iau locul, ci mai reie. În fine, să nu se știe că economia trebuie consacrată oamenilor, nu doar unora, ci tuturor, iar statul democratic trebuie considerat esențial pentru crearea condițiilor de bunăstare și asigurare a unui spirit individual liber, dar și a unei autoritații sociale democratice. Democrația, bineînțeles, este necesar să devină integrală, deci și economică.

Dar lucrurile sunt și mai complicate. Japonia și Germania au devenit mari puteri economice. Integrarea economică europeană și procesul de integrare din Extremul Orient au devenit tot mai puternice. De asemenea, în partea sudică a globului au apărut țări care se industrializează, folosind în acest scop și poziția lor geostrategică globală în care sunt interesate Statele Unite. Totodată, o seamă de companii transnaționale își au punctul de plecare în aceste părți ale lumii. Drept urmare, deși din punct de vedere politic și militar există în lume o singură superputere – S.U.A., care de altfel își și apără rolul de lider mondial, din punct de vedere economic se poate vorbi, sub multe aspecte, de o lume multipolară. Si la aceasta trebuie adăugat că astăzi China se prefigurează cu energie drept una din cele mai puternice și dinamice țări din punct de vedere economic ale lumii.

Monopolarismul politico-militar ajunge, astfel, în contradicție cu multipolarismul economic. De aceea, o seamă de contradicții între principali actori ai vieții internaționale se resimt chiar și în interiorul ONU. Totuși, atunci când interesele fundamentale ale acestora sunt în cauză, toți sau aproape toți actorii principali se strâng sau se lasă strânși în jurul suprapunerii și ajung la înțelegeri bazate pe compromisuri reciproce, pentru a face față raporturilor cu zonele care le deranjează sau cu restul lumii.

În același timp, este necesar să ține seama că dacă mai înainte

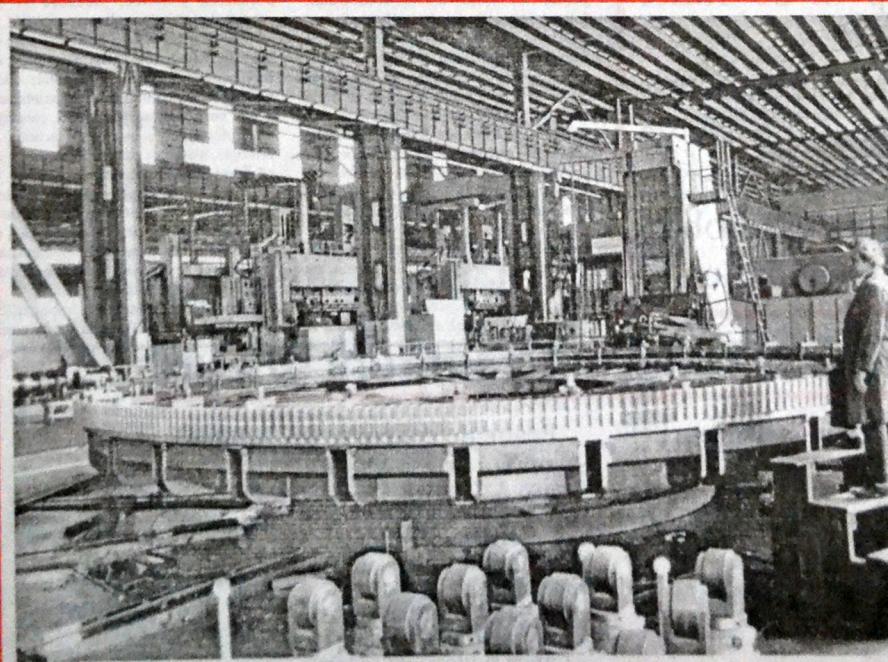
avantajele comparative ale unor state în baza avansurilor tehnologice pot să se recuperă în timp de cei nimici, în urmă, acum, datorită mărfurilor cheltuite prețioase de noua tehnologie, pentru foarte multe state acest lucru nu mai este posibil, că atât mai mult cu cât îi se pun probleme deosebite în dezvoltarea economiei de ansamblu, în domeniul învățământului, al cercetării științifice, al sănătății publice, al folosirii capitalului uman etc., lucru ce generează noi contradicții internaționale cu privire la decalajele și utilizarea resurselor omenirii. Si mai complicată, bineînțeles, este situația acelor state ale căror guverne acceptă dezarticularea și subordonarea economiei lor naționale către companiile internaționale în loc să apere și să dezvolte ca sistem și, odată cu aceasta, achiesează la degradarea propriului capital uman.

În aceste împrejurări, se observă un fenomen de regionalizare și integrare regională sau subregională din punct de vedere economic, tendință favorabilă de factori ca vecinătatea țărilor, convergența interesele economice, comerțul interregional, efectuarea preferențială de către parteneri a investițiilor în zona dată, complementaritatea lor economică și.m.d. Evident, uneori, pot impulsiona regionalismul economic și presiunile concurențiale ce vin din afara regiunii respective sau unele tendințe hegemoniste intraregionale.

Cercetarea mai aprofundată a lucrurilor arată că, de departe de a se limita la zonele lor, unele grupări regionale tind să joace un rol global, mondial. Așa este, de pildă, cazul Uniunii Europene, uniu care fructifică vechile relații moștenite din perioada colonială și care manifestă un interes deosebit și continuu față de zonele sudice ale globului, față de Orientul Apropiat și față de centrul, estul și sud-estul Europei, fără a mai aminti că dețin o apreciabilă pondere în comerțul extern al țărilor în curs de dezvoltare.

Drept urmare a celor arătate, pentru toate țările și, implicit, pentru cele est și sud-est europene, care străbat actualmente complicata perioadă a tranzitiei la economia de piață, una din cele mai complexe probleme care li se pun este aceea a conciliierii și armonizării dintre interesele lor naționale și cele regionale și globale. Mai mult, se ridică însăși problema redefinirii conceptului de securitate. În orice caz, actualmente, așa cum arată practica de zi cu zi, aceasta nu se mai poate limita la sfera militară, ci trebuie să includă și economia, finanțele, comerțul, energia, aspecte ale poluării și protecției mediului, echilibrul natural, calitatea vieții tuturor cetățenilor etc. Aceasta cu atât mai mult cu cât, tot vorbindu-se de colaborare și de pace, ziarele arată aproape în fiecare zi fenomene de război economic înverșunat, intensificarea nemaiîntâlnită a spionajului economic, iar în unele țări, ca Franța, de exemplu, crearea chiar de școli pregătitoare pentru războiul economic. Este, de altfel, de neierat să se uite că actualmente, ca regulă, o țară nu se mai cucerește cu forța armată, ci financiarmente, cu spionaj, cu bani și cu bănci.

(Va urma)

Întreprinderea de Mașini Grele București

**FUNDATIA
„ROMANIA DE MAINE”
UNIVERSITATEA
„SPIRU HARET”**

**CONCURS
DE
ADMITERE
pentru anul
universitar
1998/1999**

CONCURSUL DE ADMITERE
în anul I va avea loc în două sesiuni: iulie și septembrie, 1998.

Se susțin **două probe** (la disciplinele prevăzute la specializările similare de la facultățile de stat) **scris și/sau oral**. Se va lua în calcul și **media de la bacalaureat, ca o notă alături de notele de la scris și oral** (se adună și se împarte la 3).

Prima sesiune a concursului de admitere are loc între 15 și 31 iulie 1998.

Înscrierile încep la 25 iunie 1998.

La facultățile la care nu se ocupă locurile, a doua sesiune se va organiza în luna septembrie. Informații suplimentare se obțin de la secretariatele facultăților.

Un puternic centru de studiere a limbilor străine

Prof.univ.dr. Teodora CRISTEA,
decanul Facultății de Limbi și Literaturi Străine

În condițiile unei dezvoltări fără precedent a relațiilor între state și a schimburilor intense de informații, fără de care progresul unei societăți este de neconcepț, cunoașterea limbilor străine reprezintă o coordonată esențială a formării de specialiști. Toamnă de accea, existența unor forme instituționale în care predarea să fie efectuată într-un cadru organizat, conform unei metodologii coerente și sistematice se impune cu necesitate. Acestor exigențe își propune să răspundă Facultatea de Limbi și Literaturi Străine din Universitatea „Spiru Haret”.

Faptul că este singura facultate particulară cu acest profil din județ, autorizată să funcționeze prin Hotărârea Guvernului României, publicată în Monitorul Oficial din 25 iunie 1997, obligă la o responsabilitate sporită în rezolvarea multiplelor sarcini ce revin profesorilor și studenților.

În decursul ultimilor ani, facultatea și-a diversificat rolul, funcțiile și obiectivele, adaptându-și conținutul și orientarea în acord cu cerințele sociale și culturale actuale. În societatea contemporană se recunoaște unanum că dezvoltarea învățământului limbilor străine este o necesitate vitală a fiecărei țări și că, în raport cu progresul economic și cultural, acest învățământ are multiple vocații.

În concordanță cu aceste exigențe fundamentale, facultatea oferă studenților posibilitatea **însușirii a două limbi străine**, într-un larg evantai de opțiuni. Se pot combina, astfel, **limbi de circulație universală** ca engleză, franceză, germană, rusă, cu limbi ca spaniola și italiana, sau cu limbi clasice, ca latina, sau chiar cu limbi mai puțin răspândite a căror studiere oferă posibilitatea largirii orizontului de informație dincolo de granițele europene, ca japoneza.

Începând cu anul universitar 1998/1999 a fost autorizată să funcționeze și **dubla specializare** - limba română-limba străină.

Pregătirea de bază în **specializările posibile** vizată dobândirea unei duble competențe profesionale, accea de **profesor**, realizată printr-un ansamblu de discipline psihopedagogice și prin practica pedagogică efectuată în școli și

licee și accea de **traducător**, asigurată atât prin numeroase seminarii repartizate pe toți anii de studiu, cât și prin cursuri teoretice de traductologie.

Planurile de **învățământ**, cu un bogat conținut teoretic și practic, coreleză judicios disciplinele generale, cu rol preponderent formativ, cum sunt estetică, teoria literaturii, lingvistica generală, cu disciplinele de specialitate – de civilizație, literatură, limbă contemporană pentru fiecare limbă studiată. În acastă direcție s-a realizat, pe lângă diversificarea orizontală, o diversificare verticală pe anii de studiu. Cursurile predate în primii doi ani urmăresc o formăție de bază, insistând asupra perfecționării cunoștințelor practice și abilităților de utilizare a limbii străine ca mijloc de comunicare. În ultimii doi ani se trece la o nouă etapă prin introducerea paralelă a **cursurilor optionale** și speciale cu tematică axată pe **modele și metode de cercetare moderne**. Acest demers progresiv vizată introducerea în circuitul didactic a ultimelor achiziții din domeniul științei literare și lingvistice.

Intrегul sistem de activități desfășurate în facultate se realizează conexiunea între aspectele teoretice și incidentele lor practice, pornind de la ideea că teoria nu trebuie să se oprească la frontieră aplicării. Toamnă de accea se acordă o atenție susținută optimizării cursurilor practice, prezente pe tot parcursul anilor de studiu.

Unul dintre factorii hotărători care au dus la înălținirea obiectivelor complexe învățământului profesoral în facultate a fost munca plină de dăruri și de responsabilitate a unui **corp profesoral de elită**, constituit din profesori care și-au câștigat un nume de prestigiu, alături de care se formează tineri profesori foarte destinați.

Facultatea dispune și de o **bază materială în continuu dezvoltă**. Biblioteca este de pe acum înzestrată cu principalele instrumente de lucru, dicționare și manuale și cu lucrările fundamentale din bibliografia de specialitate.

Lucrări importante au îmbogățit în ultimul timp fondul de carte al bibliotecii,

din ce în ce mai frecventată de studenții facultății. Laboratoarele facultății, în special **laboratorul multimedia** oferă studenților posibilitatea utilizării în însușirea limbilor străine a unor calculatoare de ultimă generație. A predă în zilele noastre nu mai depinde exclusiv de charisma profesorului, element fără îndoială extrem de important, ci și de introducerea unei tehnologii avansate. Intervenția calculatorului este o revoluție destinată să schimbe profund natura activului pedagogic, scutind pe profesor de sarcinile repetitive și de controlul punctual al achizițiilor individuale. Ca atare, se cuvine să se amplifice marea în laboratoare, integrând judiciile formale tradiționale de predare, care și-au dovedit validitatea, cu metodologii de ultimă oră.

Un alt indicator de apreciere a activității desfășurate în facultate este **cercetarea științifică** la care profesorii au contribuit cu lucrări importante, atestând interesul pentru investigațiile cu caracter fundamental și preocuparea pentru a asigura procesului didactic bazele științifice necesare unui învățământ de calitate. Astfel, au fost elaborate lucrări de mare utilitate pentru procesul de învățământ. Ele au fost publicate mai ales în Editura Fundației „România de Mâine”, precum și la alte edituri. Dintre acestea cităm: Valentin Lipatti – *Histoire de la littérature française, le XVIII-ème siècle*, (1997); Elena Bălan: *Limba spaniolă. Curs practic de limbă și cultură spaniolă*, vol. II (1996); Ecaterina Goga – *Filologie romanică* (1996); Marian Vasile – *Teoria literaturii* (1995); Constantin Vlad – *Introducere în istoria și civilizația japoneze* (1997); Mircea Gheorghiu – *Introducere în istoria și civilizația rusă* (1997); Andrei Ionescu – *Istoria literaturii spaniole* (1998), în curs de apariție Teodora Cristea, *Stratégies de la traduction*. Au mai fost tipărite antologii de texte din literaturile franceză și spaniolă, destinate să faciliteze activitatea seminarială.

Organizarea unor manifestări științifice a constituit nu numai un prilej de afirmare profesională, incurajator și stimulativ pentru profesorii tineri, ci și un loc propice de conurare a unor direcții cheie de investigație.

În cursul acestui an universitar a avut loc Sesiunea științifică a cadrilor didactice, organizată în două secțiuni: *Perspective și confruntație literare și Discurs – Textualizare – Text*.

Varietațea temelor abordate izvorăște din preocuparea pentru aspectele culturii în general și din cerințele perfeționării sistemului de predare.

Acest tur de orizont ne îngăduie să afirmăm că în Facultatea de Limbi și Literaturi Străine se desfășoară o rodnică activitate canalizată spre conurarea unei identități proprii și că sunt întrunită condiții necesare pentru constituirea unui puternic centru de studiere a limbilor străine, confirmând ideea că învățământul superior particular poate deveni unul din piloni sistemului de instruire din țara noastră.

FACULTATEA DE LIMBI ȘI LITERATURI STRĂINE

Specializarea:

- Limbi și literaturi străine

Număr de locuri:

ZI - 250

- Limbă și literatură străină
- Limba și literatura română

ZI - 75
FF - 36

Probe de concurs:

- Limba și literatura străină A (scris)
- Limba și literatura străină B sau o limbă de circulație internațională sau limba română (scris)
- Limba străină (engleză sau franceză, la alegere) (scris)
- Limba și literatura română (scris)

Adresa:

Palatul Sporturilor și
Culturii, Parcul Tineretului

Telefon: 330.40.40/157
330.55.98

**FUNDATAȚIA „ROMÂNIA DE MÂINE”
UNIVERSITATEA „SPIRU HARET”**

**CONCURS DE ADMITERE
pentru anul universitar 1998/1999 la
facultățile (specializările) și colegiile
autorizate să funcționeze prin
Hotărâre de Guvern**

CONCURSUL DE ADMITERE în anul I va avea loc între 15 și 31 iulie 1998.

Se susțin **două probe** (la disciplinele prevăzute la specializările similare de la facultățile de stat) **scris și/sau oral**. Se va lua în calcul și **media de la bacalaureat, ca o notă alături de notele de la scris și oral** (se adună și se împarte la 3).

Înscrierile încep la 25 iunie 1998.

La facultățile la care nu se ocupă locurile, a doua sesiune se va organiza în luna septembrie. Informații suplimentare se obțin de la secretariatele facultăților.

Nr. crt.	DENUMIREA FACULTĂȚII (COLEGIULUI)	NUMĂR DE LOCURI	PROBE DE CONCURS
1	DREPT Complexul universitar „Spiru Haret”, Grozăvești (Platforma Politehnicii) Tel. 410 43 75 /16 /17 /25	ZI FF 400 200	- Limba română - Istoria românilor - scris - oral
2	SOCIOLOGIE - PSIHOLOGIE Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /140	ZI 200	- Psihologie - Sociologie sau Biologie sau Filosofie sau Logică sau Matematică - scris - oral
3	MARKETING ȘI COMERȚ EXTERIOR Complexul universitar „Spiru Haret”, Grozăvești (Platforma Politehnicii) Tel. 410 43 75 /12 /24	ZI FF 400 200	- Algebră și analiză matematică - Economie sau Geografia României - scris - oral
4	MANAGEMENT FINANCIAR - CONTABIL Complexul universitar „Spiru Haret”, Grozăvești (Platforma Politehnicii) Tel. 410 43 75 /14 /21	ZI FF 400 200	- Algebră și analiză matematică - Economie sau Geografia României - scris - oral
5	LIMBI ȘI LITERATURI STRĂINE Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului - specializarea: limbi și literaturi străine - specializarea: limba și literatura străină - limba și literatura română Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /157	ZI ZI FF 250 75 36	- Limba și literatura străină A - Limba și literatura străină B sau o limbă de circulație internațională sau limba română - Limba străină (engleză sau franceză, la alegere) - Limba și literatura română - scris - scris - scris - scris
6	FILOSOFIE ȘI JURNALISTICĂ Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /183	ZI FF 200 100	- Limba română - Filosofie - scris - oral
7	GEOGRAFIE Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /183	ZI FF 100 50	- Geografia României - Geografia fizică generală sau Geografia umană și economică a lumii - scris - oral
8	ISTORIE Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /183	ZI FF 100 50	- Istorie universală - Istoria românilor - scris - oral

SUPLIMENT AL REVISTEI „OPINIA NAȚIONALĂ” NR. 212 DIN 1 IUNIE 1998

9	MEDICINĂ VETERINARĂ Sos. Străulești, nr. 14 Tel. 230 98 12	ZI	100	- Biologie (cls. a XII-a) - Chimie organică (cls. a X-a)	- scris - oral
10	MATEMATICĂ - INFORMATICĂ Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /183	ZI FF	100 50	- Algebră și analiză matematică - Geometrie plană și în spațiu și Trigonometrie	- scris - oral
11	EDUCATIE FIZICĂ ȘI SPORT Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /157	ZI FF	100 50	- etapa I: probă de motricitate - etapa a II-a: măiestrie sportivă - Biologie (cls. a XI-a) - Limba română	- scris - oral
12	ARHITECTURĂ ȘI URBANISM Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /157	ZI	100	- Desen tehnic și desen liber - Matematică	- probă practică - scris
13	MUZICĂ Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /157	ZI FF	100 50	- Noțiuni de teoria muzicii - Solfegiu la prima vedere (grad mediu) - Probă de auz muzical	- scris - oral - oral
14	MANAGEMENT — BRAȘOV - specializarea: managementul firmei Str. 13 Decembrie, nr. 125 Tel. 068 /42 04 37	ZI FF	200 120	- Algebră și analiză matematică - Economie sau Geografia României	- scris - oral
15	ȘTIINȚE JURIDICE ȘI ADMINISTRATIVE — BRAȘOV - specializarea: administrație publică Str. 13 Decembrie, nr. 125 Tel. 068 /42 04 37	ZI FF	120 60	- Limba română - Istoria românilor sau Economie	- scris - oral
16	MANAGEMENT FINANCIAR - CONTABIL — CRAIOVA Str. Bresteui, nr. 1. Tel. 051 /19 82 65	ZI FF	200 100	- Algebră și analiză matematică - Economie sau Geografia României	- scris - oral
17	MANAGEMENT FINANCIAR - CONTABIL — CONSTANȚA Str. Melodiei, nr. 3 Tel. 041 /66 62 05	ZI FF	200 100	- Algebră și analiză matematică - Economie sau Geografia României	- scris - oral
18	DREPT — CONSTANȚA Str. Melodiei, nr. 3. Tel. 041 /66 62 05	ZI FF	120 60	- Limba română - Istoria românilor	- scris - oral
19	FINANȚE ȘI CONTABILITATE — CÂMPULUNG MUSCEL Str. Traian, nr. 223. Tel. 048 /81 40 00	ZI FF	90 45	- Algebră și analiză matematică - Economie sau Geografia României	- scris - oral
20	MANAGEMENT FINANCIAR - CONTABIL — RÂMNICU VÂLCEA - specializarea: finanțe - contabilitate Calea lui Traian, nr. 330 Tel. 050 /74 26 25	ZI FF	90 45	- Algebră și analiză matematică - Economie sau Geografia României	- scris - oral
21	COLEGIUL UNIVERSITAR PEDAGOGIC — BUCHUREȘTI - specializarea: institutor - limba franceză - specializarea: institutor - muzică Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului Telefoane: directe 330 55 98 și 330 34 80; centrala 330 40 40 /187	ZI FF ZI FF	100 50 100 50	- Probă de aptitudini pedagogice și artistice - Limba română - Limba franceză - Probă de aptitudini pedagogice și artistice - Limba română - Muzică	- scris - oral - scris - oral
22	COLEGIUL UNIVERSITAR PEDAGOGIC — CÂMPULUNG MUSCEL - specializarea: institutor - limba engleză - specializarea: institutor - desen Str. Traian, nr. 223 Tel. 048 /81 40 00	ZI FF ZI FF	100 50 100 50	- Probă de aptitudini pedagogice și artistice - Limba română - Limba engleză - Probă de aptitudini pedagogice și artistice - Limba română - Desen liber	- scris - oral - scris - oral
23	COLEGIUL UNIVERSITAR PEDAGOGIC — BLAJ - specializarea: institutor - desen Str. Doctor Vasile Suciu, nr. 26 Tel. 058 /71 12 51	ZI FF	100 50	- Probă de aptitudini pedagogice și artistice - Limba română - Desen liber	- scris - oral
24	COLEGIUL UNIVERSITAR PEDAGOGIC — RÂMNICU VÂLCEA - specializarea: institutor - muzică Calea lui Traian, nr. 330 Tel. 050 /74 26 25	ZI FF	100 50	- Probă de aptitudini pedagogice și artistice - Limba română - Muzică	- scris - oral

FUNDATIA „ROMÂNIA DE MÂINE”

INSTITUTUL DE SOCIOLOGIE ȘI OPINIE PUBLICĂ (I.S.O.P.)

SONDAJ DE OPINIE

PRIVIND REFORMA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

DOMNULE DIRECTOR,

Institutul de Sociologie și Opinie Publică (ISOP) din cadrul Fundației „România de Mâine” organizează, prin intermediul revistei „Opinia națională”, un sondaj de opinie pe **tema reformei învățământului românesc**. Vă rugăm să răspundeți la întrebările chestionarului de mai jos, pe care vă invităm să-l restituviți pe adresa redacției (București, Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului, Sector 4) până la data de 20 iunie 1998. Rezultatele vor fi publicate în revista noastră.

1. Cum apreciați manualele școlare apărute de la debutul reformei învățământului și până acum?

1. Mai bune decât cele anterioare	2. În general mai bune	3. În general mai slabe	4. Mult mai slabe decât cele anterioare	5. Alte opinii. Care?	6. Nu știu cum să le apreciez
-----------------------------------	------------------------	-------------------------	---	-----------------------	-------------------------------

2. Reforma învățământului românesc a avut la bază diagnoza elaborată de Institutul de Științe ale Educației, în lucrarea „Reforma învățământului din România: condiții și perspective”(1993).

Cunoașteți conținutul acestei lucrări?

1. Da	2. Nu	3. Nu știu de această diagnoză
-------	-------	--------------------------------

3. După diagnoza din 1993 au mai existat și altele. Cunoașteți concluziile vreunieia dintre ele?

1. Da	2. Nu
-------	-------

4. Care din următoarele cauze au determinat cele mai importante schimbări de mentalitate în învățământul românesc?

	Foarte mult	Mult	Puțin	Deloc	Nu știu
Manualele alternative					
Auxiliarele didactice					
Altele. Care?					

5. Cum apreciați actualele programe de învățământ?

1. Mult prea încărcate	2. Destul de încărcate	3. Ușor încărcate	4. Nu prea încărcate	5. Nu le pot aprecia
------------------------	------------------------	-------------------	----------------------	----------------------

6. Cum ați dori să se realizeze pregătirea cadrelor didactice pentru clasele I-IV?

A. Prin licee pedagogice 1.Da	B. Prin colegii universitare pedagogice 1.Da	C. Prin alte forme 1.Da
2.Nu	2.Nu	2.Nu

Care

1. Da	2. Nu	3. Nu știu
-------	-------	------------

Răspunsul poate fi exprimat prin bifarea cu un semn vizibil a opțiunii dumneavoastră

Pentru o corectă înțelegere a acestei acțiuni de interes major, inițiată și realizată de I.S.O.P., vă propunem să citiți articolul „Necesitatea unei dezbateri publice”, apărut în acest număr al revistei noastre (pag. 1 și 6)

Răspunsul aparține directorului școlii sau liceului.....

.....din localitatea

.....județul

După completarea rubricilor de mai sus cu opțiunile dumneavoastră, decupați această pagină și expediați-o la adresa menționată.

Necesitatea unei dezbateri publice

(Continuare din pag. I)

Dreptul la învățătură nu este unul abstract, lipsit de finalitate. Dimpotrivă. Așa cum prevede Legea învățământului, „finalitățile școlii românești se realizază prin strategii și tehnici moderne de instruire și educare susținute de științele educației și practica școlară, conform obiectivelor fiecărui nivel de învățământ” (art.4, alin.3). De asemenea, „cetățenii României au drepturi egale de acces la toate nivelurile și formele de învățământ”, iar „statul promovează principiile învățământului democratic și garantează dreptul la educația diferențiată, pe baza pluralismului educational” (art.5).

Ca urmare, în perspectiva unor asemenea prevederi și în virtutea atribuțiilor sale directe, Ministerul Educației Naționale elaborează și aplică strategiile de reformă pe termen mediu și lung ale învățământului și educației. Aceste strategii li se subsumează, într-un fel sau altul, și recente măsuri privind transformarea școlilor (liceelor) pedagogice în colegii universitare pedagogice, subiect ce a intrat în dezbatere nu numai în lumea școlii, ci și – cum era de așteptat – în opinia publică națională. În mod previsibil și explicabil, reacțiile au fost și sunt diferite, inclusiv în rândul cadrelor didactice din școlile normale. Cele trei variante de funcționare a unor asemenea unități de învățământ începând din acest an: 1) să fie transformate în colegii universitare; 2) să rămână licee pedagogice, dar cu un nou profil; 3) să devină licee teoretice – aduc în atenție, ca orice măsură reformatoare, o serie de probleme mai mult sau mai puțin rezolvabile optim și la timp, îndeamnă la

reflecții și considerente clarificatoare, de natură să contribuie la evaluarea realistă a consecințelor, pozitive sau negative, ale unui demers cu impact profund asupra școlii naționale, a societății românești în ansamblu.

Așa cum aminteam la începutul acestui articol, pentru că dezbaterea publică să fie rodnică, să se desfășoare în cunoștință de cauză, ni se pare firesc a înștiință, în datele sau prevederile sale esențiale, amintitul ordin al Ministerului Educației Naționale.

Astfel, elevii actualelor școli normale (licee pedagogice) își continuă, până la absolvire, formarea în profil pedagogic (educatori, învățători).

Începând din anul școlar 1998-1999, universitățile care cuprind departamente de pregătire pedagogică pot înființa colegii universitare de instituitori prin absolvirea unor școli normale (licee pedagogice existente), aceasta negocindu-se între universitatea și școala normală respectivă. Școlile normale care nu devin colegii universitare de instituitori se reprofilează, începând cu 1 septembrie 1999.

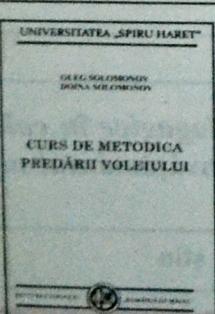
Admiterea în clasa a IX-a, pentru anul școlar 1999-2000, se face conform cifrelor de școlarizare, în noul profil, care se stabilește în conformitate cu procedura existentă. Pentru anul școlar 1998-1999, Ministerul Educației Naționale atribuie cifra de școlarizare pentru clasa a IX-a în profil pedagogic, conform propunerilor inspectoratului școlar județean. Universitatea care înștiințeaază colegii vor organiza, imediat, concursuri pentru ocuparea posturilor de la aceste colegii și vor sprijini angajarea pe aceste posturi a personalului didactic și nedidactic al fostelor școli normale. Candidații proveniți din personalul

fostelor școli normale, participanți la concursul pentru ocuparea posturilor menționate li se aplică prevederile articolului 55, alin.6, pct. b și prevederile articolului 141, alin.2 din Legea privind Statutul personalului didactic. Personalul provenit din fostele școli normale, care nu este absorbit în colegiile universitare de instituitori, are priorități la pretransferările pe bază de reducere de activitate din primăvara anului 1999. În sfârșit, patrimoniul fostelor școli normale (licee pedagogice) va trece la universitățile ce constituie colegii universitare de instituitori.

La prima vedere, preconizata reformă a școlilor normale s-ar produce relativ ușor și repede, totul depinzând de opțiunea unor universități, de libera voință a conducerilor școlilor normale, de îndeplinirea anumitor cerințe. În fond, însă, este vorba despre de reducere majoră de proporții, cu consecințe asupra viitorului întregii populații școlare și țării, din anii immediali următori și în perspectivă.

Având în vedere că în dezbatere se află reforma învățământului în ansamblu, iar preconizarea măsurii privind destinul școlii normale constituie o parte organică a acestei reforme, însemnatatea acțiunii fiind evidentă. Fundația „România de Mâine”, prin Institutul de Sociologie și Opiniu Publică, își propune să efectueze o cercetare specifică. În acest sens, în numărul de față al „Opiniile naționale” lansăm un sondaj de opinie sociologic, apelând la cei interesați să-și exprime părerile. Se intenționează, la timpul respectiv, vom comenta răspunsurile, considerând că, astfel, ne aducem contribuția la soluționarea unei probleme de interes major pentru destinul școlii naționale, al societății românești în ansamblu.

Cărți noi la Editura Fundației „România de Mâine”

Este foarte semnificativ faptul că în perioadele de tranziție apar „directorii de opinie” din afara specialității, persoane care privesc cu multă „seninătate” probleme în care un cercetător, care și internează orice afirmație pe documente (arheologice, de arhivă etc.), ezită să formuleze judecăți de valoare categorice. Acești „directorii de opinie” sunt rapid propulsati și „mediatazati”, fiind contrapuși istoricilor de meserie. Mihail Roller era subînginer de profesie și dădea indicații „frontului istoric”, deoarece istoricii români din 1948-1956 erau „burgheri” sau „imbăcisăți de idei burgeze”, erau „naționaliști” și „tradiționaliști”, incapabili să se adapte de la „izvorul de lumină” care venea de la Răsărit, să interpreteze fenomenele și procesele istorice în spiritul materialismului.

În 1996, un specialist în „optică, spectroscopie, laseri și plasmă” (cum se menționează în pagina de gardă a volumului sau, intitulat Politice), devenit „lider de opinie” îl întreceea pe Roller în aprecieri denigratoare la adresa poporului român. Citez din carte sa publicată la Editura Humanitas: „Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plăiului morii este ca a fecalei: umbra fără schelet, o înimă cu cur, fără șira spinării. Toată istoria, mereu, peste noi a urmat cineva a vrut. Când-i au lăsat românii pe daci în formula hibridă stră-românească, ne-au luat la urina slavii: se cheamă că ne-am plâmădit din aceasta elisă, dacă-româno-slavi; mă rog. Apoi, ne-au urinat la gard turci: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră constă în a ne ridica mereu gura zvântată, iar ei răsupeau: ne zvântam gura la Călugăreni, ne-o umpleau iar la Războieni [domnul fizician stă cam prost cu cronologia; manualul de c.c.a VII-a menționează că lupta de la Călugăreni a avut loc în 1595, iar cea de la Războieni în 1476], și aşa mai departe, la nesfârșit. Apoi ne-au lăsat la urină ruși, care timp de un secol și au încreștat jetul cu turci, pe care, în cele din urmă, având o băsică a șudului mai mare (de, băjește...), i-au dovedit. Noi ne-am zvântat puțin între

1866 și 1940, cu intermitențe, apoi ne-au luat iar; acum, însă, inovație, au început să urineze și unii români peste români”. După alte asemenea aprecieri, autorul conchide: „Popul român nu a vorbit direct în istorie, iar când a început să vorbească (votul universal și egal), a început să spună numai prostii”. Și „marele democrat”, „cărturar” care adesea să lecții de democrație și civism la diferențele posturi de televiziune, maiales la cea „Națională” (devenită de curând „Publică”) conchide: „Cred eu convinsul că garanția progresului în România este

votul cenzitar. România va evoluă numai în măsura în care poporul român, miseria plebis, nu va avea acces direct la decizie”. În timpul lui Roller se cerea să nu ai băza acces la decizie „resturile” burgeziei și moșierimii, „elementele reacționare”, în timp ce „poporul muncitor” era liber să aleagă pe cei care să-l conducă, de pe lista unică, a Frontului Democratie Populare.

„Directorii de opinie” au publicat cărți menite să „orientize frontul istoric” și opinia publică. În 1947 a apărut manualul unic intitulat **Istoria României**, sub redacția lui Mihail Roller, devenit în 1948 **Istoria R.P.R.**, în care era prezentată istoria „oficială”, pe care erau datorii să o cunoască în primul rând profesori, pentru a predă elevilor și a cultiva astfel „noul spirit” în care trebuia educată tânără generație. În același timp, acest manual a devenit „cartea de căpătăi” a activiștilor de partid, care o studiau, pe capitole, la învățământul politic-ideologic. Chiar dacă astăzi nu se mai

vorbesc de „manualul unic”, directivele privind scrierea istoriei, prin larga lor mediatisare și prin tonul intransigent al promotorilor, ideii că „nu există alternativă”, tind, în fond, tot spre o manieră rolleristă de abordare a istoriei naționale.

În fapt, asistăm după 1989 la o recrudescență a rollerismului, deși „noii” formatori de opinie nu și citează maestrul. Voi menționa câteva exemple: În carte despre istorie și mit în contextul românească se afirmă că formarea poporului român este o falsă problemă, pentru care s-a consumat de-a lungul timpului multă energie. În ceea ce cită se numără: Dimitrie Cantemir, Petru Maior, Mihail Kogălniceanu, B. Petriceicu-Hasdeu, Grigore Tocilescu, A.D. Xenopol, Al. Odobescu, N. Iorga, Vasile Pârvan, Constantin C. Giurescu, care au trudit în zadar pentru a afla cum, unde și când s-a format poporul român. Pentru că, scrie autorul la care ne referim, „Românii sunt români, nu sunt nici daci, nici romani, nici slavi”. Cu alte cuvinte, toată zborarea istoricilor români de a dovedi originea română și continuitatea românilor în vechiul spațiu dacic este inutilă. De fapt, o asemenea concepție promova și Roller. În masivă concepție, **Istoria R.P.R.** (circa 700 de pagini) nu există nici măcar un paragraf consacrat formării poporului român. Capitolul IV al menționatei cărți se intitulează **Stăpânirea română în Dacia și are următoarele paragrafe:** 1) Însemnatatea istorico-mondială a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie; 2) Intervenția imperialistă împotriva revoluției din Rusia; 3) Situația economico-socială a României după războiul imperialist (1914-1918); 4) Lupta clasei muncitoare împotriva revoluției din Rusia; 5) Greva generală din 1920; 6) Crearea Partidului Comunist din România; 7) Congresul al II-lea al P.C.R. După cum se observă, Unirea din 1918 nu este menționată, deoarece ea a fost opera burgheziei și a războiului imperialist împotriva Rusiei Sovietice, problemele esențiale ale perioadei fiind cu totul altele, care își dețin lupta de clasă și de internaționalism proletar.

Tinerii din timpul lui Roller, dar și cei de astăzi, nu trebuie cultivăți în spiritul cunoașterii și prejurii trecutului. Împotriva acestei maniere de abordare s-a ridicat, încă din antichitate, marele istoric Titus Livius: „În rostul cunoașterii faptelor omenești, învățătură va fi temeinică și rodnică, dacă afli într-o faptă stralucită o pildă luminosă sau un îndemn puternic, ca să-ți zidesti viața nouă, adevărată, pentru binele și propriașirea ta, dar mai ales a patriei tale și să te ferești de ceea ce a fost rușinos și urât la începutul ei dințăi, și dăunător meritând osânda, prin sfârșitul josnic al faptelor”.

Rolleristii de ieri și neorolleristii de astăzi au încercat și încarcă, printre intransigență care nu admite alternative, să impună un mod, un singur mod, de abordare a istoriei românilor. Astăzi se știe bine că strădania lui Roller, Chișinevski, Răduț et comp. de a șterge cu buretele istoria românilor, de a face poporul român să se rușineze de trecutul său, de a-l face culpabil la fapte ignobile, nu a reușit. Chiar dacă, neorolleristii de astăzi sunt mai elevați – nu doar subîngineri, ci ingineri specialiști în optică, spectroscopie, laseri și plasmă – sansele de reușită sunt chiar mai mici decât în anii '50.

În primul rând, pentru că nu mai există partidul unic, nu mai există o armată de ocupație și nu mai există o cortină de fier. Și pentru că – pentru a căuta din nou din Rezoluția Adunării Parlamentare a Consiliului European din 1996, „Orice om are dreptul de a-și cunoaște trecutul ca și dreptul de a-și respinge. Istoria constituie unul din mijloacele de reconstruire a trecutului și de făurire a identității culturale. Ea reprezintă, de asemenea, o cale de acces către experiența trecutului și a altor culturi”, și pentru că „Istoria are de jucat un rol politic cheie în Europa zilelor noastre. Ea poate contribui la o mai bună înțelegere, toleranță și încredere în indivizi și popoarele Europei sau poate deveni o forță a diviziunii, violenței și intoleranței”. Îar istoricii români – cei care se respectă și care analizează în spirit critic trecutul, fără a-l înfrumuseța, dar și fără a-l denigra – nu și propun să-și facă pe români „vulnerabili la manipularea politică sau de orice fel” – pot contribui, prin opera lor, la o adevărată și sinceră integrare europeană, bazată pe pluralismul opțiunilor și respectul valorilor naționale.

Reflecții apolitice

NOUL FEUDALISM

Caius Traian DRAGOMIR

Banalitatea discuției politice în lumea actuală este descurajantă și devastatoare pentru conștiința devotată problemelor publice și răspunderii istorice. Cauza imediată care produce această degradare a politicului în calitate de formă a construirii de sine a umanului este evidentă: pierderea autonomiei vehiculelor mesajului politic – promiscuitatea utilizării acestor vehicule. Discursul și dialectica politică sunt amestecate, absurd, pe de o parte, cu distractia și, pe de altă parte, cu informația. Canalele de televiziune și revistele dedicate în principal divertismentului încorporează dezbaterea politică în aceeași categorie de interes public ca sportul sau concursurile. Canalele de informații, precum CNN, LCI sau Euronews – ori majoritatea cotidienei, tipărite, socotește prestigioase – fac și, desigur, propagă confuzie între mesajul politic, portătorul întrinsec de sens socio-istoric și informația referitoare la acțiile politice sau la efectele acestora. Confuziile care apar sunt, în consecință, de ordin stilistic (isomorfism: huptă de cocoș sau polemica politică) sau determinist (confuzia cauză–efect, între ideea politică, acția politică și rezultatul acestuia). La adăpostul promiscuității mediatică orice manipulare este posibilă în zona concepției politice, deci a politicii de nivelul concepției istorice. Destinul națiunilor, civilizațiilor, sau civilizației devine funcție de capacitatea de exploatare a accidentelor. Acolo unde marile categorii ale funcției spiritului – cunoștere, credință, artă, politică, filosofie – nu își dobândesc o existență în sine, rămânând la una strict corelativă, ele sunt sortite anchilozei, rigidificării și banalizării prin noncreativitate și pragmatism exclusivist. Pentru ca un domeniu spiritual să dobândească o dezvoltare profundă el are nevoie de autonomia cadrului în care se include. Tribuna politică de altădată și, mai ales, tribuna formelor de asociere politică de tip clasic – prin partide, cluburi și asociații – a reprezentat un mediu cu mult mai propice exprimării analizei și reflecției politice decât actualele programe televizate sau texte multiplicate din ziare în sute de mii sau milioane de copii. Progresul – tehnic în acest caz – nu poate fi însă respins în nici o formă sau circumstanță. Reflecția politică – distanță de partizanat până la a deveni evasă-apolitică – este singura salvare pentru o profesie care altminteri riscă să pierde orice contact cu propriele-i origini – constănd, evident, în interesul public – și, ca atare, să fie eliminată, înlocuită de apolitismul administrativ al unei forme sau altă de dictatură. De cel mai mare interes trebuie socotită problema instituțiilor autonome ale statului și ale societății civile, o dată cu problema, corelativă, a subsidiarității în interiorul acestor instituții.

Umanitatea are de consumat trei perioade în care s-a produs dispersia autorității statului: feudalism – epoca fragmentării teritoriale a autorității statale –, perioada nașterii statelor federale – deci și vremea a nonaggregării integrale a autoritații politice, începutul prin nașterea din state distinse a SUA și încheietă cu apariția RFG – și, în sfârșit, acest nou feudalism al fragmentării instituționale a autorității statului. Federalismul a opus eltele politice predominantă sau primului ministru; nou feudalism opune eltele tehnice, finanțare, economice și mediatică, poporului. Federalismul nu a reușit să încidă să disparsese în mod

semnificativ puterea centrală. Feudalismul a făcut aceasta în mod dramatic și întreaga epocă istorică în care s-a făcut simțit a fost o luptă neînărtătoare între monarhi și feudali – o luptă în care dependența reciprocă și aversiunea reciprocă se făceau egal simțite.

Feudalismul – reprezentat dovedă perfectă a faptului că o putere fragmentată, împărțită este mult mai greu de suportat de către popor decât o putere unitară. Statele feudale – caracterizate prin dispersia teritorială a puterii statului – au evoluat invariabil înspre condiția de monarhie centralizată absolută, aceasta cu sprințul poporului și în mare măsură în avantajul lui. Marile curți regale (sau imperiale) sunt locul de adunare a intelectualității și, implicit, a ideilor noi. Puterea provincială este primitivă, incultă; puterea intens centralizată are senza semnificativă de a deveni măcar parțial liberală și, eventual, remarcabil evoluția filosofic, iluminată. Dezvoltarea puterii centrale se reflectă asupra formelor de viață ale unei întregi societăți; rezultatul va fi o expectanță privind nivelul de viață net superioră posibilităților economice ale societății, având drept rezultat un foarte larg refuz al sistemului. Pentru a putea menține regimul, monarhul devine el însuși un opresor, un feudal de nivel superior, care va relansa feudalitatea locală împotriva poporului. Rezultatul acestui proces va fi revoluția. Revoluția va fi dirijată împotriva centralizării puterii, dar va căuta o formă nouă de divizare, de fragmentare a acesteia, care să reprezinte o garanție împotriva unei reconcentrări viitoare, dezavantajosă pentru popor. Apare principiul separării puterilor în stat, teoretizat de Montesquieu și intens dezvoltat și propagat de Iluminism.

Pe cît este de necesar, sub raportul dezvoltării conștiinței democratice și a mecanismelor democrației, pe atât se poate vedea cum principiul menționat include în primul rând nouul feudalism. Autonomia instituțională în statul modern devine o regulă; ca subsidiaritate, fiecare nivel ierarhic al unei instituții devine aproape autonom în raport cu nivelul superior care nu îl poate transmite comenzi și reglaje decât într-o zonă spectrală extrem de limitată. Separarea puterilor în stat devine autonomia oricărui funcționari a statului și, implicit, o adeverință adversitatea a puterilor în stat. Asupra fiecărei autorități, asupra fiecărei formații statale și asupra oricărui instituții a statului sau a societății civile se tinde a face să nu se afle nimic, nimic în sensul de referință, de sistem central, de principiu al datoriei explicitate, de sisteme de autoritate superioară. Bănci și diferite tipuri de curți de justiție sau control, administrații, medii, instituții educative și multe altele nu răspund decât în fața legii și aceasta invers proporțional cu puterea lor afectivă în societate. Legea este unitară, dar ea nu înlocuiește guvernarea; atâtă vreme cât se recunoaște necesitatea unității legii trebuie să se recunoască și necesitatea unității guvernării. În afara acestor două unități, a recunoașterii necesității acestui dublu principiu politic se pune problema cum se poate împăca unitatea conducerii naționale și democrația. Singurul principiu este acela al suveranității populare – cea mai simplă metodă de punere în lucru a acestui principiu este apelul periodic la referendum. Într-o societate luminată se vor găsi și alte forme juridice de concentrare a valorilor democratice liberale în jurul principiului unității autorității publice.

Principiul liberal marile state democratice i-au asociat principiul republican. Aceasta este tocmai un concept de unitate a autorității. Statul nu a fost, nu este și nu va fi niciodată o simplă instituție la fel ca toate celelalte – el este depozitorul și simbolul idealurilor, intereselor și aspirațiilor naționale. Dacă nu se înțelege acest lucru, noul feudalism – actualmente florid – va evoluționa sălbatic înspre un nou absolutism, al unei puteri pe care nu o putem identifica încă, dar care nu va mai avea nici o sansă de a fi democratică.

SIBIEL - Muzeul de icoane pe sticlă din Sibiu

Ideea de revoluție dincolo de ideologie

Dr. Ion MITRAN

Ethnos
MIHAI RALEA
IDEEA DE REVOLUȚIE

ALBATROS

Iniciativa de a rededa lucrări de referință, garantate a fi de valoare prin raționalitatea ideilor și prin personalitatea creațoare a autorilor lor, este una inspirată și necesară, benefică pentru reclădirea teoriei sociale românești în serviciul noilor generații, pentru întemeierea unor judecări și criterii apte a limpezi dezbatărilor contradictorii și confuze cu privire la evoluția vieții sociale, indiferent dacă este vorba despre trecut sau prezent, iar prin aceasta, implicit, și despre viitor. Printre autorii români din această categorie, ale căror opere au, peste timp, și cu atât mai mult într-un timp al unei tranziții incerte și controversate, o rezonanță incontestabilă, pot fi citați, Dimitrie Gusti, C. Rădulescu-Motru, Petre Andrei, P.P. Negulescu, Dumitru Drăghicescu, Mihai Ralea sau Camil

Petrescu. În acest context, este de salutat – dar, mai ales de citit, cu un „ochi contemporan”, cartea lui Mihai Ralea, *Ideea de revoluție*, publicată la Editura „Albatros”, însoțită de un substanțial studiu introductiv datorat lui Constantin Schifirnet, care este și îngrăjitorul ediției.

Mihai Ralea se numără printre acei intelectuali români care, pomind de la marile răsturnări sociale de după primul război mondial au propus studiului și reflecției ideea și practica revoluției, intrând în dialog cu prestigioși autori clasici și, clasiciizați, adesea prin schematizare și simplificare dogmatică. Tânărul intelectual român, care și-a ales drept temă de doctorat, la Paris, „Idea de revoluție în doctrinele socialiste”, și-a concentrat atenția analitică asupra naturii, esenței și scopului diverselor teze în spatele cărora descifrează comportamente sociale, politice, economice și moral-filosofice care i-au permis să descrie și să separe între ele „revoluția-program”, „revoluția-mijloc” și „revoluția-organ”, iar din alte puncte de vedere, să descifreze construcțiile raționaliste, revoluțiile mecaniciste și voluntariste, pentru a fundamenta modernitatea istorică a revoluției, ca o consecință a unui și de factori interni sau externi, într-oțar sau alta, într-un timp istoric sau altul.

Sintetizând ascemenea elemente constitutive ale operei gânditorului român, autorul studiului introductiv, remarcat, pe bună dreptate, rolul ideii

de revoluție, dar și al gesturilor (actelor sociale) revoluționare ca factor al schimbării prin interacțiunea benefică (dar uneori și malefică) a grupurilor sociale.

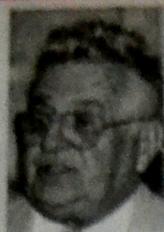
Studiul introductiv relevă întemeiat: „Istoria a demonstrat, de nenumărate ori, că fermentul schimbării îl constituie... grupurile secundare. Chestiunea este dacă aceste grupuri secundare se recrutează numai din clase sau grupuri lipsite de putere”. Tot istoria aduce suficiente exemple de „grupuri revoluționare provenite din păturile conducătoare ale societății”, așa cum a fost cauză revoluției de la 1848, de acum 150 de ani. Aceasta a fost opera unor boieri sau fiilor de boieri atrași de noile idei privind organizarea modernă a raporturilor sociale”, notaază C. Schifirnet, pentru a sublinia apoi că există situații când aproape toată societatea dorește schimbarea, situație examinată de Mihai Ralea (în 1923), în mod realist, analitic și cu un spirit evident de anticipare a viitorului, a „eșecului” sau a „furtului” de revoluție, pentru a invoca aprecierile ale timpului nostru. Scriind că în Rusia tsaristă „aproape toată lumea dorea revoluția”, Ralea a formulat și concluzia potrivit căreia „colaborarea a încreat în momentul în care proletariatul (mai degrabă, partidul său unic, am spus astăzi) n-a mai avut în vedere decât cercul îngust al clasei sale, revoluția nu a mai fost o transformare socială dorită de toți, ci un regim despotic”. Desigur, aici intră

în discuție raportul dintre putere și revoluție, dintre progres, revoluție și reformă. Ralea tratând revoluția și în contextul condițiilor socio-economice ale Occidentului, ale evoluției și combinării ideilor despre revoluție. De altfel, în această ordine de idei, este de remarcat o evidentă apropiere sau întrepătrundere între concepțiile lui Mihai Ralea și cele ale lui Camil Petrescu care, aşa cum scria în 1924, în „Doctrina substanței”, „principiile și mijloacele, cu care o revoluție cucerește puterea, nu sunt aceleași cu care această revoluție se poate realizea guvernând”. Rezultă astfel, că una din observațiile rationale ale gânditorilor români, puțin valorificate de politicienii diverselor epoci istorice, observație cu atât mai actuală astăzi, este aceea că între ideile și faptele revoluției pot apărea deosebirii, mai exact, contradicții.

Nu am putea încheia aceste scurte reflexii despre actualitatea ideistică și practică a operei lui Mihai Ralea dedicată revoluției, fără a împărtăși opinia editorului de astăzi, potrivit căreia, din păcate, lucrarea în discuție nu a generat o direcție de cercetare teoretică în România din perioada interbelică. Dar cum ideea de revoluție are trăinicia și personalitatea ei, însoțită de o funcție social-istorică incontestabilă este de așteptat ca lectura contemporană a tezelor lui Mihai Ralea să contribuie la îmbogățirea cunoașterii, a reflecției și a acțiunii sociale, fiecare generație valorificând superior gândirea înaintașilor.

Ion
Dodu
BĂLAN

ASTĂ NOAPTE TE-AM VISAT...

Motto:

„Să ișoara nu-mi spune
dincolo am fost venit
și niciând n-a spus pământul
unde merg cei ce-au murit”

(G. Lesnea)

Astă noapte ai vrut să mă strigi,
să-mi spui ceea, Mamă,
din *Lumea de Dincolo*, bag de seamă,
dar un căuș de neagră, uscată și rânată,
ți-a pus încercările frână,
ti-a astupat gura,
ti-a-nțeșoat făptura,
ti-a cenzurat drastic gândul și vorba,
părea ca-nviață dictatura...
Ai vrut să mă zărești prin ochiul orbitelor,
să mă ferești de violența străinilor și-a ispitelor,
să vezi că m-am albit negrele gânduri,
ce loc mai am în rupele rânduri,
cât m-am gârbovit poverile anilor,
ura dușmanilor,
cât am imbrătrințit
asteptând un viitor fericit,
dar întunericul și-a astupat ochii
cu ochelari de pământ,
negrii, precum cei de stofă neagră, puși pe ochii plânsi
și triste
ai captivilor...
Ai vrut... căte-ai fi vrut?!
dar comunicarea-ți era interzisă
La vorbitorul dintre Lumi
nu puteai vorbi,
nu te puteam auzi,
și, Doamne, căte-ar fi fost de spus,
despre Răsărit și Apus,
despre cei ce s-au dus,
despre cei ce-au rămas
aici, cu sufletul ars
despre cei ce-au plecat
să caute prin lume-un palat
și fericirea auriea
jucând rohi din fabula *Toporul și pădurea*.
Astă noapte te-am visat
Să în somn m-am speriat,
Ștind că
Visul noptii
E-un copil din flori al morții!...

BLESTEMUL STRĂMOȘILOR

Motto:

„...Să cui își vine jara,
dat-i streangă”

(G. Coșbuc)

Părea că strigau în noapte,
ori gemeau, în soapte,
din afund de vremi și de morminte,
strămoșii cu sfinte cuvinte!
de îndemn
și blestem:
„Cui ar vrea să rupă jara,
să-i sfâșie sufletul fiara
cu ghearele și cu dinții
și să-i blesteze toți sfintii,
laha ursului să-i scoată
ochii, înima spurcată!
Stârvi-i să nu-l vrea pământul,
să-i lovească ploaia, vântul,
fulgerul și grindina
și urgia cea mai rea!
Tăvălescă-l vânturile
Prin toate coclaurile,
Vâlărescă-l valurile
și stăchescă-l malurile.
Scărba lumeni să-l îmbuce
Secetele să-i unice,
Vișinii buni, să n-apucă!

Acad. Anghel RUGINĂ

la 85 de ani

În ziua de 24 mai a.c., economistul american de origine română **Anghel Rugină**, membru de onoare al Academiei Române, a înălțat vîrsta de 85 ani. Este o sărbătoare pentru întreaga noastră spiritualitate căreia venerabilul profesor Anghel Rugină i-a fost un exponent fidel și i-a sporit faima pe plan european și mondial. Născut în anul 1913, în comuna Vârvorești, județul Galați, urmează cursurile Școlii Comerciale din Tecuci, apoi pe cele ale Școlii Superioare de Comerț din Galați, iar între anii 1932-1936, a urmat Academia Comercială din București. Este combinator și rănit pe frontul din Răsărit, pentru eliberarea Ițimului străbun al Basarabiei. În anul 1942 își susține, la București, teza de doctorat cu tema *Viața și opera lui D.P. Martin*. Cu o bursă obținută de la Banca Națională a României, își continuă specializarea în Germania: la

Universitatea din Freiburg obține al doilea doctorat, pe o temă de teorie monetară. Începând cu anul 1949, profesoară mai multe studii și lucrări fundamentale, devinând un specialist recunoscut în finanțe, monedă și credite. Este invitat să iține cursuri la Universitatea din Portland (S.U.A.). Din anul 1953, lucrașii în cadrul Fondului Monetar Internațional. A tînuit cursuri și la Niagara University și Northeastern University unde rămâne până în anul 1983. Este membru al Asociației economice americane, al Asociației canadiene de economie, al Asociației internaționale de istorie a economiei și membru de onoare al Asociației Generale a Economistilor din România (AGER). Din anul 1990 este membru de onoare al Academiei Române. Mai multe universități din România și din străinătate i-au conferit titlul de *Doctor Honoris Causa*, printre

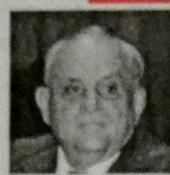
ce care laureatul a rotit de la cîteva desfășurări de mase valoare teoretică și practică, există de regulă pe noișorile și posibilitățile obținute cuințul mondial economic în România. Această realizare se realizează și în cîrcurile de introducere în studiul științelor economice, printre Universitatea „Spiru Haret”, în lucrarea *Tacia și practica economică în epoca de tranziție și după*, apărută la Editura Fundației „România de Mâine”, precum și în interviuri acordate revistei *Opinia Națională*, unde, acum 4 ani, afirma: „Până în cîrca din urmă voi avea posibilitatea unui miracol economic în România”.

La cei 85 de ani, acad. Anghel Rugină se află în plină forță creatoare și pregătește pentru tipar, pe lîngă alte lucrări, un volum (sau mai multe) de *Memoriale*. Îi urâm succes, sănătate și LA MULTI ANI!

Acad. Radu P. VOINEA

la 75 de ani

Tot în ziua de 24 mai a.c., academicianul profesor Radu P. Voinea a înălțat 75 de ani. S-a născut în anul 1923 la Craiova, în familia unui ofițer de artillerie. Între anii 1929-1933 urmează școala primară și apoi cursurile renomate liceu „Frații Buzescu” (1933-1941). În anul 1946 absolva Institutul Politehnic din București, secția de Construcții, obținând diploma de inginer constructor, iar în anul 1949 obținând titlul de doctor cu teza: „Contribuții la studiul stabilității elastice a sistemelor static nedeterminate”. Între anii 1947-1963 parcurge, treaptă cu treaptă, ierarhia universitară, de la asistent la profesor. A îndeplinit funcția de șef al Catedrei de mecanică a Institutului Politehnic București și a predat cursuri de mecanică și rezistența materialelor, de vibrații mecanice, de elasticitate și

plasticitate, de sisteme dinamice, conducând, totodată, seminariile și lucrările de laborator ale acestor discipline, la diferite facultăți ale Politehnicii. A îndrumat și îndrumă numeroși doctoranzi. Din anul 1990, predă cursul de mecanică și de teoria elasticității în limba engleză și cursul de mecanică tehnică în limba germană, la Departamentul de limbi străine al Universității „Politehnica” din București. Între anii 1964-1967 este prorector al Politehnicii, având ca principală atribuție construirea noului local al institutului, iar în perioada 1972-1981, a fost rectorul institutului. În 1963 este ales membru corespondent, între anii 1967-1974 este secretar general al Academiei Române, iar între 1984-1990 îndeplinește funcția de Președinte al Academiei Române.

Acad. prof. Radu P. Voinea are la activ două tratate reprezentative, peste

50 de articole științifice, apărute în jâr și în străinătate, 15 comunicări publicate în volumele unor manifestări științifice internaționale și naționale, 5 manuale didactice și culegeri de probleme, 13 cercetări complete, efectuate pe bază de contract. Din anul 1984, este rectorul Universității cultură-științifice (astăzi Universitatea populară) din București, iar în anul 1987 a fost ales membru titular al Academiei Europene de Arte, Științe și Litere din Paris.

La cei 75 de ani, acad. Radu P. Voinea desfășoară o activitate multilaterală, științifică și didactică, inclusiv în structurile Fundației „România de Mâine”, unde participă la elaborarea sintezei teoretico-științifice Encyclopédia performantelor românești în secolul XX. Îi urăm aceeași putere de muncă, sănătate și LA MULTI ANI!

Acad. Eugen SIMION

la 65 de ani

Acad. prof. Eugen Simion s-a născut în ziua de 25 mai 1933 în comuna Chiojdeanca din Județul Prahova. A urmat cursurile Liceului „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești, după care a absolvit Facultatea de filologie din București, iar în anul 1969 obține titlul de doctor în științe filologice, cu o teză despre Eugen Lovinescu. Debutăză publicistic în anul 1960, în „Gazeta literară”, după care se consacră istoriei și criticii literare, cu vădită predilecție pentru vizuinile de sinteză. A fost remarcat de Perpessicus și introdus în colectivul „Eminescu” de pe lângă Academia Română (1957-1962), iar din anul 1963 intră ca asistent în învățământul superior, după care străbate toate treptele

universitare până la cea de profesor (1990) de Literatură comparată la Universitatea din București. În perioada 1970-1973 a fost lector la Universitatea Paris IV Sorbona.

A elaborat peste 2000 de studii și articole de specialitate cu opinii formulate precis, răspicat, opinii îndrăznețe, validate de trecerea timpului și devinute astfel repere în aprecierea operei unor scriitori reprezentativi, mai cu seamă contemporani. Concomitent, îngrijește o serie de ediții („Proza literară a lui Mihai Eminescu”, „Scrierile lui Eugen Lovinescu”, „Proza fantastică”), colaborăză la alcătuirea mai multor dicționare și antologii. Această bogată activitate de discernere a valorilor și

de cristalizare a lor în judecăți critice memorabile i-a îngăduit ca, din anul 1974, să înceapă publicarea mai multor volume consacrate „Scriitorilor români de azi” (1974-1989), care se înfățuează ca o remarcabilă istorie a literaturii române contemporane. Cu volumul „Timpul trăirii, timpul mărturisirii” (1977), Eugen Simion se recomandă ca un fin memorialist, cu atitudini polemice, și ca un creator de idei literare tot mai mult confirmate astăzi.

Ales recent președinte al Academiei Române, Eugen Simion își onorează magistratura prin punerea în lucru a unor proiecte culturale de anvergură națională. Îi dorim sănătate și putere de muncă spre a-și îndeplini toate mariile aspirații!

REVISTA

OPINIA
națională

Machetarea computerizată și tiparul
executate de
LABORATORUL DE TEHNOREDACTARE
SI TIPOGRAFIA
FUNDАЦИИ "ROMANIA DE MAINE"

Revista se poate procura prin abonament sau, direct, de la sediul redacției.

Costul unui abonament trimestrial este de 3600 lei. Plata abonamentele se face prin mandat poștal sau dispozitie de plată pe adresa: Fundația "România de Mâine", Palatul Sporturilor și Culturii, Parcul Tineretului, Sectorul 4, București, Cont 451.00.972-B.C.R.-S.M.B.